

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 138.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001148704/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Moriz lystige og bragte Martin til at snakke uden Hensyn til, om han blev forstaaet eller ej.

De var alle fire ovre i Kirken, som laa lige ved, og der græd Martin frit sine modige Taarer ved Tanken om, at her havde hans Fader gaaet hver Søndag som lille Dreng, og her var hans Fader og Moder blevne viede. Det var jo dog dem, han skyldte alt, ihvor strænge de ogsaa havde været mod ham, og de havde jo altid ment ham det bedste.

Fra Kirken gik de atter en lille Vandring over i Kroen for det dejlige Øls Skyld, og her sang Martin højt og klart med sin kraftige Stemme, saa der samlede sig mange Børn og Unge udenfor, der hørte paa. — Især sang han den om Kilden, som var hans Elskede, og om Skoven, der var ham selv, og som drak Kilden ind i sig, saa den grønnedes derved og sprang ud. — Og mens han sang, lovede han sig selv, at saasnart Ursula og han igjen var ene, vilde han synge for hende den omlavede Minnesang, han ikke havde kunnet faa i Stand paa Hörselbjærget, men som han senere havde digtet færdig.

Da de havde faaet at vide i Kroen, at Vejen til Eitenhausen var meget ordenlig, og at den jo var meget kortere end tilbage til Salzungen, drog de af Sted til den Side. Børnene fulgte dem et Stykke paa Vej, for de to Brødre og Martin blev ved at synge, og adskillige Ansigter viste sig i Vinduerne forat see paa Hans Luthers Søn — som det jo skulde være — og hans fine Bekjendtskab.

Men noget udenfor Byen var de da kun dem selv igjen, og Martin og Ursula blev snart efter ene, for hendes to Brødre løb omkap som rasende ad Eitenhausen til.

Og pludselig kom Martin i Tanker om, at dette maatte være den Vej, hvorpaa hans Fader og Moder gik, kort før de blev trolovede, — det, som hans Fader fortalte om nu sidste Juleaften. Og — dér laa jo ogsaa Engelsbjærget paa høje Rhön! — dér, udenfor Horisonten, — og stak op som en stor, kantet Sten, og helt violetblaa var den, imens alt det andet rundt omkring var gult af Solen. Ja, det maatte da ganske sikkert være Engelsbjærget! — Det stod saadan helt udenfor alting. Det var, ligesom det dukkede sit Hoved op langt, langt borte og kaldte, skjønt man ikke kunde høre det. Aa, han vidste ikke rigtig, hvad det var, det mindede om, men det var noget, som angik ham selv, og var saa smertefuldt. Det

var ogsaa noget, som han havde tænkt paa, den Gang han lavede denneher Sang, den fra Hørselbjærget, — eller da lavede om paa den, for det meste var jo ikke af ham selv.

Han fortalte det til Ursula, hvad hans Fader havde sagt om dette Sted, og om Pigen, som havde siddet og sunget saa skjønt der langt borte paa Engelsbjærget. Og nu vilde han da synge en Vise — en af disseher Minnesange — som han havde forandret noget, saadan som der blev snakket om den Dag ved Fru Venus's Hule:

Kun een mig kunde Lykken skjænke,
hun selv er Lykkens rette Bo,
ej større Skat er at optænke
end hendes Kjærlighed og Tro.
Og havde jeg den Skat annanmet,
da skulde Verden vidt og bredt
for mig af røde Roser flammet.

Men ak, hun ejer ej sin Glæde
og kan ej frit den dele ud,
hun lænket er med gylden Kjæde,
hun er en løftebunden Brud.
Hun tør kun tyst og stille græde,
og Verdens skjøne Rosenflor
med sine Taarers Dugg kun væde.

Og — om den skjøne, søde Kvinde
var frank og fri, — jeg var det ej:
en Mørkets Mø, en Djævelinde
med List og Vold har bundet mig.
Jeg gaaer ej trygt, hvor Roser luer,
thi under Dagens Rosenflor
mig hendes Afgrunds-Mærke truer.

Han syntes, hun saae saa forundret og alvorlig paa ham, baade mens han sang og nu bagefter.

»Men jeg kommer i Tanker om,« sagde han, »at Visen har den Fejl, at den ikke passer paa nogen af de Personer, som dér var med. Det skulde den jo.«

»Har Du — har Martin lavet meget om paa den Sang?« spurgte Jomfru Ursula lidt efter — og rødmede; det var vist, fordi hun havde sagt baade »Du« og »Martin« til ham.

»Ja, noget.«

»Jeg kan nok faa den at læse af Wigand, saa kan jeg see, — — hvad der er lavet om.«

»Nej, det er da ingen Nytte til,« sagde Martin.